

มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

CHIANG MAI UNIVERSITY

จรรยาบรรณผู้ปฏิบัติงาน ในมหาวิทยาลัยเชียงใหม่

จรรยาบรรณ ผู้ปฏิบัติงาน

ใน

มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

สารบัญ

	หน้า
๑. คำนำ	ก
๒. จรรยาบรรณผู้ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัย	
ส่วนที่ ๑ จรรยาบรรณต่อตนเอง วิชาชีพ และการปฏิบัติงาน	๑
ส่วนที่ ๒ จรรยาบรรณต่อมหาวิทยาลัย	๒
ส่วนที่ ๓ จรรยาบรรณต่อผู้บังคับบัญชา ผู้ที่อยู่ใต้บังคับบัญชาและผู้ร่วมงาน	๒
ส่วนที่ ๔ จรรยาบรรณต่อนักศึกษา ผู้รับบริการ ประชาชนและสังคม	๓
ส่วนที่ ๕ จรรยาบรรณของอาจารย์	๕
ส่วนที่ ๖ โทษทางจรรยาบรรณ	๖
๓. การดำเนินการทางจรรยาบรรณ	
ส่วนที่ ๑ คณะกรรมการจรรยาบรรณ	๗
ส่วนที่ ๒ การดำเนินการทางจรรยาบรรณ	๙
ส่วนที่ ๓ การอุทธรณ์	๑๑
๔. คุณธรรมและจริยธรรมของ ผู้ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัยเชียงใหม่	
ส่วนที่ ๑ คุณธรรมและจริยธรรมต่อตนเอง	๑๓
ส่วนที่ ๒ คุณธรรมและจริยธรรมต่อมหาวิทยาลัย	๑๔
ส่วนที่ ๓ คุณธรรมและจริยธรรมต่อผู้บังคับบัญชาผู้ใต้บังคับบัญชา และผู้ร่วมงาน	๑๔
ส่วนที่ ๔ คุณธรรมและจริยธรรมต่อประชาชนและสังคม	๑๕
๕. จรรยาบรรณนักวิจัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	๑๗

คำนำ

มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ได้ออกข้อบังคับว่าด้วยจรรยาบรรณข้าราชการ และการดำเนินการทางจรรยาบรรณ ตามนัยกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา และได้ออกประกาศเรื่องมาตรฐานทางคุณธรรม และจริยธรรมของข้าราชการ พนักงาน และลูกจ้างมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ตามนโยบายของรัฐบาล นอกจากนี้ยังได้ออกข้อบังคับว่าด้วยจรรยาบรรณและการดำเนินการทางจรรยาบรรณพนักงานมหาวิทยาลัย เพื่อใช้เป็นแนวทางในการปฏิบัติตน สำหรับผู้ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ต่อไป

หลายท่านอาจเข้าใจคำว่า จรรยา คุณธรรม และจริยธรรม เป็นอย่างดี แต่อีกหลายท่านอาจยังไม่เข้าใจความหมายของคำดังกล่าวดีพอ เพื่อให้บรรลุถึงวัตถุประสงค์ของการออกข้อบังคับและประกาศดังกล่าว จึงควรมาทำความรู้จักถ้อยคำดังกล่าวเพื่อให้เข้าใจตรงกันก่อน

ตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน ได้ให้ความหมายของคำดังกล่าวไว้ดังนี้

คำว่า “จรรยา” หมายถึง ความประพฤติ หรือ กิริยาที่ควรประพฤติในหมู่คณะ

คำว่า “คุณธรรม” หมายถึง สภาพคุณงามความดี และ

คำว่า “จริยธรรม” หมายถึง ธรรมที่เป็นข้อประพฤติปฏิบัติ ศีลธรรม หรือกฎศีลธรรม

คำทั้งสามคำมีความหมายใกล้เคียงกัน และอาจให้ความหมายรวมได้ว่า คุณงามความดีที่พึงประพฤติปฏิบัติ

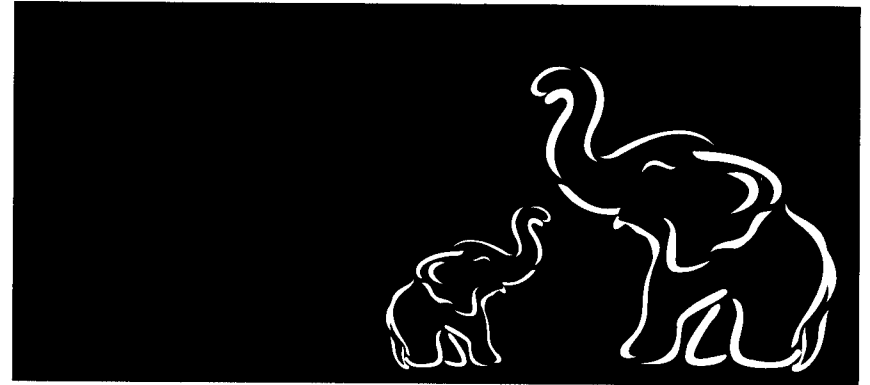
อนึ่ง เดิมเราทั้งหลายมักเรียกผู้ทำงานในมหาวิทยาลัยว่า “บุคลากร” ในปัจจุบันนี้มีคำใหม่ที่ใช้เรียกผู้ทำงานในมหาวิทยาลัย คือ “ผู้ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัย” ซึ่งหมายความว่า พนักงานมหาวิทยาลัย ข้าราชการ และลูกจ้างของส่วนราชการซึ่งปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัย และลูกจ้างของมหาวิทยาลัย ทั้งนี้ ตามนัย มาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ พ.ศ.๒๕๕๑

ในหนังสือเล่มนี้ มหาวิทยาลัยได้รวบรวมจรรยาบรรณข้าราชการ การดำเนินการทางจรรยาบรรณ และมาตรฐานทางคุณธรรมและจริยธรรมของ ข้าราชการ พนักงาน และลูกจ้าง รวมทั้งจรรยาบรรณและการดำเนินการทาง จรรยาบรรณพนักงานมหาวิทยาลัยเข้าด้วยกัน นอกจากนี้ยังได้นำจรรยาบรรณ นักวิจัยตามประกาศคณะกรรมการสภาวิจัยโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการ บริหารสภาวิจัยแห่งชาติ มารวบรวมไว้ด้วย โดยคณะกรรมการบริหาร มหาวิทยาลัยได้เห็นชอบให้นำมาถือปฏิบัติเป็นจรรยาบรรณนักวิจัยมหาวิทยาลัย เชียงใหม่ด้วยแล้ว และได้ตั้งชื่อว่า “จรรยาบรรณผู้ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัย เชียงใหม่” ซึ่งหมายถึง ประมวลความประพฤติที่ดิงามที่มหาวิทยาลัยกำหนด ขึ้นเพื่อให้ผู้ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัยพึงปฏิบัติ เพื่อเป็นการรักษาและส่งเสริม เกียรติคุณ ชื่อเสียง และฐานะของผู้ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ต่อไป

จรรยาบรรณฉบับนี้ ใช้เป็นแนวทางปฏิบัติตนของผู้ปฏิบัติงาน ในมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ทุกคน มหาวิทยาลัยได้ตั้งความหวังไว้อย่างสูงว่า ผู้ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัยทุกคนจะเป็นผู้ที่มีจรรยาที่ดิงามตามที่กำหนดไว้ จึงขอให้ทุกท่านได้ศึกษาและปฏิบัติตามด้วย ทั้งนี้ เพื่อความเจริญรุ่งเรืองของท่าน และมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ และขอให้ทุกท่านพึงระลึกอยู่เสมอว่า จรรยาที่ดิงาม จะสถิตในใจผู้คนตลอดไป

มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

ตุลาคม ๒๕๕๑

จรรยาบรรณผู้ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัย

ส่วนที่ ๑ จรรยาบรรณต่อตนเอง วิชาชีพ และการปฏิบัติงาน

ข้อ ๑ ผู้ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัยพึงเป็นผู้มีศีลธรรมอันดี และประพฤติตน ให้เหมาะสมกับการเป็นผู้ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัย และตำแหน่งที่ดำรงอยู่

ข้อ ๒ ผู้ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัยพึงใช้วิชาชีพในการปฏิบัติงาน ด้วยความซื่อสัตย์ และไม่แสวงหาประโยชน์โดยมิชอบ ในกรณีที่วิชาชีพใดมี จรรยาบรรณวิชาชีพกำหนดไว้ ก็พึงปฏิบัติตามจรรยาบรรณวิชาชีพนั้นด้วย

การประพฤติผิดจรรยาบรรณวิชาชีพ ซึ่งคณะกรรมการตามวิชาชีพนั้นได้ สั่งลงโทษในชั้นความผิดอย่างร้ายแรง เป็นการกระทำผิดจรรยาบรรณอย่าง ร้ายแรงและถือเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

ข้อ ๓ ผู้ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัยพึงมีทัศนคติที่ดี และพัฒนาตนเองให้มี คุณธรรม จริยธรรม รวมทั้งเพิ่มพูนความรู้ ความสามารถ และทักษะในการทำงาน เพื่อให้การปฏิบัติงานมีประสิทธิภาพ และได้ประสิทธิผลยิ่งขึ้น

ข้อ ๔ ผู้ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัยพึงปฏิบัติตามกฎหมายข้อบังคับ ระเบียบ ประกาศ และแบบธรรมเนียม ของส่วนงานและมหาวิทยาลัย

ส่วนที่ 2 จรรยาบรรณต่อมหาวิทยาลัย

ข้อ ๕ ผู้ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัยพึงยึดมั่นในปณิธานของมหาวิทยาลัย

ข้อ ๖ ผู้ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัยพึงปฏิบัติงานด้วยความสุจริต เสมอภาค และปราศจากอคติ และผลประโยชน์ทับซ้อน

ข้อ ๗ ผู้ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัยพึงปฏิบัติงานอย่างเต็มกำลังความสามารถ รอบคอบรวดเร็ว ขยันหมั่นเพียร ถูกต้องสมเหตุสมผล โดยคำนึงถึงประโยชน์ของมหาวิทยาลัยและประชาชนเป็นสำคัญ

ข้อ ๘ ผู้ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัยพึงประพฤติตนเป็นผู้ตรงต่อเวลา และใช้เวลาทำงานให้เป็นประโยชน์ต่อมหาวิทยาลัยอย่างเต็มที่

ข้อ ๙ ผู้ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัยพึงดูแลรักษาและใช้ทรัพย์สินของมหาวิทยาลัยอย่างประหยัด คุ่มค่า โดยระมัดระวังมิให้เสียหายหรือสิ้นเปลือง เยี่ยงวิญญูชนจะพึงปฏิบัติต่อทรัพย์สินของตนเอง

ส่วนที่ ๓ จรรยาบรรณต่อผู้บังคับบัญชา ผู้ใต้บังคับบัญชา และผู้ร่วมงาน

ข้อ ๑๐ ผู้ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัยพึงมีความรับผิดชอบในการปฏิบัติงาน การให้ความร่วมมือช่วยเหลือกลุ่มงานของตน ทั้งในด้านการให้ความคิดเห็น การช่วยทำงาน และการแก้ปัญหาาร่วมกัน รวมทั้งการเสนอแนะในสิ่งที่เห็นว่าจะมีประโยชน์ต่อการพัฒนางานในความรับผิดชอบด้วย

ข้อ ๑๑ ผู้ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัยซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชา พึงดูแลเอาใจใส่ผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาทั้งในด้านการปฏิบัติงาน ขวัญ กำลังใจ สวัสดิการ และยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อยู่ใต้บังคับบัญชา ตลอดจนปกครองผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาด้วยหลักการและเหตุผลที่ต้องทำตามนองคลองธรรม

ข้อ ๑๒ ผู้ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัยพึงช่วยเหลือเกื้อกูลกันในทางที่ชอบรวมทั้งส่งเสริมสนับสนุนให้เกิดความสามัคคีในหมู่คณะ ร่วมแรงร่วมใจในบรรดาผู้ร่วมงานในการปฏิบัติงานเพื่อพัฒนากิจการต่างๆ ของมหาวิทยาลัย และมุ่งประโยชน์ต่อส่วนรวมเป็นสำคัญ

ข้อ ๑๓ ผู้ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัยพึงปฏิบัติต่อผู้ร่วมงานตลอดจนผู้เกี่ยวข้องด้วยความสุภาพ มีน้ำใจ มีมนุษยสัมพันธ์ และมีความสัมพันธ์ที่ดี

ข้อ ๑๔ ผู้ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัยจะต้องละเว้นจากการนำผลงานของผู้อื่นมาเป็นของตน

การนำผลงานทางวิชาการของผู้อื่นมาเป็นผลงานทางวิชาการของตนโดยมิชอบ เป็นการกระทำผิดจรรยาบรรณอย่างร้ายแรงและถือเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

ข้อ ๑๕ ผู้ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัยพึงส่งเสริมให้เพื่อนผู้ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัยปฏิบัติตามจรรยาบรรณของผู้ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัย

ส่วนที่ ๔ จรรยาบรรณต่อนักศึกษา ผู้รับบริการ ประชาชน และสังคม

ข้อ ๑๖ ผู้ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัยพึงให้บริการแก่นักศึกษา ผู้รับบริการ และประชาชนอย่างเต็มกำลังความสามารถ ด้วยความเป็นธรรม เอื้อเฟื้อ มีน้ำใจ และใช้กิริยาวาจาที่สุภาพอ่อนโยน เมื่อเห็นว่าเรื่องใดไม่สามารถปฏิบัติได้ หรือไม่อยู่ในอำนาจหน้าที่ของตนจะต้องปฏิบัติ ควรชี้แจงเหตุผลหรือแนะนำให้นักศึกษา ผู้รับบริการ และประชาชนที่ติดต่อหน่วยงานหรือ บุคคลซึ่งตนทราบว่ามีอำนาจหน้าที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนั้น ๆ ต่อไป

ข้อ ๑๗ ผู้ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัยพึงประพฤติตนให้เป็นที่เชื่อถือของบุคคลทั่วไป

ข้อ ๑๘ ผู้ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัยพึงละเว้นการรับทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใด ซึ่งมีมูลค่าเกินปกติวิสัยที่วิญญูชนจะให้แก่กันโดยเสนหาจากนักศึกษา ผู้รับบริการ ประชาชน หรือผู้ซึ่งอาจได้รับประโยชน์จากการปฏิบัติงานนั้น หากได้รับไว้แล้วและทราบภายหลังว่าทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใดที่รับไว้มีมูลค่าเกินปกติวิสัย ก็ให้รายงานผู้บังคับบัญชาทราบโดยเร็ว เพื่อดำเนินการตามสมควรแก่กรณีต่อไป การเรียกรับ หรือยอมจะรับทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใดจากนักศึกษา ผู้รับบริการหรือประชาชนเพื่อกระทำหรือไม่กระทำการใด เป็นการกระทำผิดจรรยาบรรณอย่างร้ายแรงและถือเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

ข้อ ๑๙ ผู้ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัยพึงรักษาความลับของนักศึกษา ผู้รับบริการ และประชาชน

การเปิดเผยความลับของนักศึกษา ผู้รับบริการ หรือประชาชนที่ได้มาจากการปฏิบัติงานหรือจากความไว้วางใจโดยมิชอบ ก่อให้เกิดความเสียหายแก่นักศึกษา ผู้รับบริการ หรือประชาชน เป็นการกระทำผิดจรรยาบรรณอย่างร้ายแรงและถือเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

ข้อ ๒๐ ผู้ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัยพึงรักษาความสัมพันธ์กับนักศึกษา ผู้รับบริการ และประชาชนอย่างกัลยาณมิตร

การล่วงเกิน การคุกคาม หรือก่อความเดือดร้อนรำคาญ เพื่อสนองความต้องการทางเพศ หรือมีความสัมพันธ์ทางเพศกับนักศึกษาซึ่งมิใช่คู่สมรสของตน เป็นการกระทำผิดจรรยาบรรณอย่างร้ายแรงและถือเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

ข้อ ๒๑ ผู้ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัยพึงปฏิบัติตนด้วยความรับผิดชอบที่ดีต่อนักศึกษา ผู้รับบริการ ประชาชน สังคม และประเทศชาติ

ส่วนที่ ๕ จรรยาบรรณของอาจารย์

ข้อ ๒๒ อาจารย์จะต้องรักษาจรรยาบรรณตามที่กำหนดไว้ในส่วนที่ ๑ ถึงส่วนที่ ๕ โดยเคร่งครัดอยู่เสมอ

ข้อ ๒๓ อาจารย์พึงประพฤติปฏิบัติตนอย่างมีจริยธรรมให้เป็นผู้สมควรแก่การยกย่อง และเป็นแบบอย่างที่ดีแก่นักศึกษาและประชาชน

ข้อ ๒๔ อาจารย์พึงอุทิศตนเพื่อนักศึกษาและการศึกษา

ข้อ ๒๕ อาจารย์พึงถ่ายทอดความรู้และประสบการณ์ให้แก่นักศึกษา และเพื่อนร่วมงานโดยไม่ปิดบัง

ข้อ ๒๖ อาจารย์พึงสอนและอบรมนักศึกษาให้ปฏิบัติตนให้ถูกต้องตามกฎหมาย และศีลธรรมอันดีของสังคม การสอน หรือการอบรมนักศึกษา เพื่อให้กระทำการที่รู้อยู่ว่าผิดกฎหมาย หรือฝ่าฝืนศีลธรรมอันดีของประชาชนอย่างร้ายแรง เป็นการกระทำผิดจรรยาบรรณที่ถือเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

ข้อ ๒๗ อาจารย์พึงมีคุณธรรม จริยธรรม มีความเมตตากรุณา มีความยุติธรรมต่อนักศึกษา

ข้อ ๒๘ อาจารย์พึงรักษาความสัมพันธ์กับนักศึกษาอย่างกัลยาณมิตรเป็นที่พึงแก่นักศึกษา สนับสนุนให้นักศึกษามีความก้าวหน้าทางวิชาการอยู่เสมอ

ข้อ ๒๙ อาจารย์พึงเป็นผู้มีความคิดริเริ่ม มีความกระตือรือร้นในการแสวงหาความรู้ ติดตามความก้าวหน้าทางวิชาการและเทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อนำมาใช้ในการพัฒนาปรับปรุงการสอนให้ดียิ่งขึ้น

ข้อ ๓๐ อาจารย์พึงปฏิบัติงานโดยใช้เสรีภาพทางวิชาการในทางที่สุจริตปราศจากการครอบงำด้วยอิทธิพล หรือผลประโยชน์อื่นใด

ข้อ ๓๑ อาจารย์ต้องปฏิบัติงานวิจัยอย่างมีจรรยาบรรณนักวิจัย

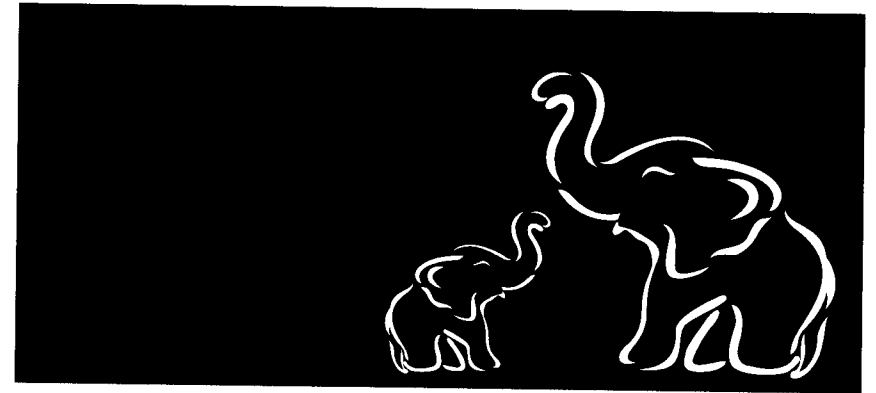

ข้อ ๓๒ อาจารย์พึงรับใช้สังคมด้วยการสร้างผลงานทางวิชาการที่มีคุณภาพ และได้มาตรฐาน

ข้อ ๓๓ อาจารย์ที่ได้รับอนุมัติให้ไปเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการ ศึกษา ฝึกอบรม หรือปฏิบัติการวิจัย พึงปฏิบัติตามกฎหมาย ข้อบังคับ ประกาศ และระเบียบแบบแผน ที่เกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวโดยเคร่งครัด

ส่วนที่ ๖ โขทางจรรยาบรรณ

ข้อ ๓๔ ผู้ใดฝ่าฝืนจรรยาบรรณหรือไม่ปฏิบัติตามจรรยาบรรณตามที่กำหนดไว้ ผู้นั้นกระทำผิดจรรยาบรรณ จึงต้องรับโทษทางจรรยาบรรณตามที่กฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา และคณะกรรมการข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษากำหนด ตามประกาศ ก.พ.อ. เรื่อง มาตรฐานของจรรยาบรรณที่พึงมีในสถาบันอุดมศึกษา การกำหนดโทษต้องคำนึงถึงสภาพและความร้ายแรงของความผิด และอาจกำหนดโทษอย่างเดียวหรือหลายอย่างรวมกันได้ตามความเหมาะสม ทั้งนี้ไม่ว่าจะมีการลงโทษทางวินัยหรือไม่ก็ได้

การดำเนินการทางจรรยาบรรณ

ส่วนที่ ๑ คณะกรรมการจรรยาบรรณ

ข้อ ๑ ให้มีคณะกรรมการจรรยาบรรณมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ เรียกโดยย่อว่า ก.จ.ม. ประกอบด้วยบุคคลที่มาจากผู้ดำรงตำแหน่งดังต่อไปนี้

- (๑) กรรมการสภามหาวิทยาลัย ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก ซึ่งสภามหาวิทยาลัยมอบหมาย เป็นประธานกรรมการ
- (๒) ประธานกรรมการส่งเสริมมหาวิทยาลัย หรือผู้แทนเป็นกรรมการ
- (๓) อธิการบดีหรือรองอธิการบดีที่อธิการบดีมอบหมาย เป็นกรรมการ
- (๔) ผู้แทนผู้ดำรงตำแหน่งคณบดี ผู้อำนวยการสถาบัน ผู้อำนวยการสำนัก ผู้อำนวยการศูนย์ หรือหัวหน้าหน่วยงานที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าคณะ จำนวน ๑ คน เป็นกรรมการ

(๕) ประธานสภาพนักงาน หรือผู้แทน เป็นกรรมการ

(๖) นายกสภาคมนักศึกษาเก่า หรือผู้แทน เป็นกรรมการ

ให้ผู้อำนวยการกองกฎหมายเป็นเลขานุการ และอธิการบดีอาจแต่งตั้งผู้ดำรงตำแหน่งนิตกรของมหาวิทยาลัยเป็นผู้ช่วยเลขานุการด้วยก็ได้

*ให้อธิการบดีเป็นผู้ออกประกาศแต่งตั้ง ก.จ.ม. ทั้งนี้ คุณสมบัติของ ก.จ.ม. ต้องเป็นผู้ที่มีจริยธรรมสูง และสามารถเป็นตัวอย่างที่อ้างอิงได้

ข้อ ๒ ก.จ.ม. มีอำนาจหน้าที่ดังนี้

(๑) เสนอแนะแนวทางและมาตรการเกี่ยวกับจรรยาบรรณของผู้ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัยแก่สภามหาวิทยาลัย

(๒) เสนอแนะแนวทางปรับปรุงแก้ไข จรรยาบรรณผู้ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัย

(๓) ดำเนินการให้มีมาตรการส่งเสริมจรรยาบรรณแก่ผู้ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัยอย่างสม่ำเสมอ

(๔) พิจารณาและวินิจฉัยการกระทำผิดทางจรรยาบรรณผู้ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัย

(๕) แต่งตั้งคณะทำงาน หรือคณะอนุกรรมการเพื่อช่วยปฏิบัติงานตามความจำเป็นและเหมาะสม

(๖) ปฏิบัติหน้าที่อื่นตามที่สภามหาวิทยาลัยมอบหมาย

ข้อ ๓ การประชุม ก.จ.ม. ต้องมีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมด จึงจะเป็นองค์ประชุม

ในการประชุม ก.จ.ม. ถ้าประธานไม่อยู่ในที่ประชุม หรือไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้ให้ที่ประชุมเลือกกรรมการคนหนึ่งทำหน้าที่เป็นประธาน

ในการประชุม ก.จ.ม. ถ้ามีการพิจารณาเรื่องเกี่ยวกับตัวกรรมการผู้ใดโดยเฉพาะ ผู้นั้นไม่มีสิทธิเข้าประชุม

การวินิจฉัยชี้ขาดให้ถือเสียงข้างมาก ถ้ามีคะแนนเสียงเท่ากัน ให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกเสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด

ส่วนที่ ๒ การดำเนินการทางจรรยาบรรณ

ข้อ ๔ ผู้ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัยผู้ใดถูกกล่าวหา โดยผู้กล่าวหาได้กล่าวหาเป็นหนังสือ และมีหลักฐานตามสมควรว่าได้กระทำความผิดจรรยาบรรณ ต่อ ก.จ.ม. หรือความปรากฏต่อผู้บังคับบัญชา หรือ ก.จ.ม. ว่าผู้ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัยผู้ใดกระทำความผิดจรรยาบรรณ ให้ผู้บังคับบัญชา นำเสนอให้ ก.จ.ม. ดำเนินการทางจรรยาบรรณโดยไม่ชักช้า

ในกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาได้ให้ถ้อยคำรับสารภาพเป็นหนังสือต่อ ก.จ.ม. จะลงโทษทางจรรยาบรรณโดยไม่สอบสวนก็ได้

ข้อ ๕ การดำเนินการสอบสวนให้ดำเนินการตามวิธีการที่ ก.จ.ม. เห็นสมควร แต่จะต้องให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบข้อกล่าวหา รับฟังการแก้ข้อกล่าวหาของผู้ถูกกล่าวหาอย่างเพียงพอ และให้ผู้ถูกกล่าวหา มีสิทธิในการคัดค้านผู้สอบสวนหรือกรรมการด้วย

ให้ผู้สอบสวนหรือคณะกรรมการสอบสวนให้ความคุ้มครองผู้กล่าวหา หรือพยานตามความจำเป็นและเหมาะสม

ข้อ ๖ เมื่อผลการสอบสวนปรากฏว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำความผิดจรรยาบรรณ ให้เสนอเรื่องให้ ก.จ.ม. ดำเนินการพิจารณา และวินิจฉัยการทำความผิดทางจรรยาบรรณต่อไป

ข้อ ๗ ในกรณีที่ ก.จ.ม. พิจารณาและวินิจฉัยว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดจรรยาบรรณ ให้ผู้บังคับบัญชาดำเนินการลงโทษทางจรรยาบรรณตามที่ ก.จ.ม. พิจารณาและวินิจฉัยต่อไป

ข้อ ๘ ในกรณีที่ ก.จ.ม. พิจารณาและวินิจฉัยว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดจรรยาบรรณที่เป็นความผิดวินัยด้วย ให้ผู้บังคับบัญชาดำเนินการทางวินัยต่อไป

ข้อ ๙ โทษทางจรรยาบรรณเป็นไปตามที่กฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา และคณะกรรมการข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษากำหนด ตามประกาศ ก.พ.อ. เรื่อง มาตรฐานของจรรยาบรรณที่พึงมีในสถาบันอุดมศึกษา

การกำหนดโทษต้องคำนึงถึงสภาพและความร้ายแรงของความผิด และอาจกำหนดโทษอย่างเดียวหรือหลายอย่างรวมกันได้ตามความเหมาะสม ทั้งนี้ไม่ว่าจะมีการลงโทษทางวินัยหรือไม่ก็ตาม

ข้อ ๑๐ ผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจสั่งลงโทษทางจรรยาบรรณและวิธีการลงโทษทางจรรยาบรรณให้เป็นไปตามประกาศของมหาวิทยาลัย

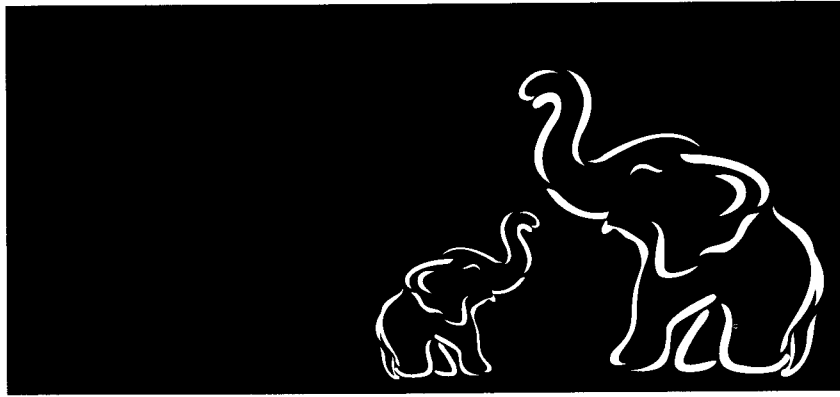
ข้อ ๑๑ เมื่อผู้บังคับบัญชาได้ดำเนินการทางจรรยาบรรณผู้ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัยในเรื่องใดไปแล้ว ให้รายงานสภามหาวิทยาลัยทราบ ในกรณีที่สภามหาวิทยาลัยพิจารณาเห็นว่าผู้บังคับบัญชามีได้ดำเนินการทางจรรยาบรรณหรือมิได้สั่งลงโทษโดยเคร่งครัดหรือเป็นธรรม จะสั่งให้ผู้บังคับบัญชาทบทวนการดำเนินการ และสั่งการใหม่ให้ถูกต้องเหมาะสมต่อไปก็ได้

ส่วนที่ ๓ การอุทธรณ์

ข้อ ๑๒ ให้มีคณะกรรมการอุทธรณ์จรรยาบรรณมหาวิทยาลัย โดยให้คณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ ทำหน้าที่เป็นคณะกรรมการอุทธรณ์จรรยาบรรณมหาวิทยาลัย

หลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขเกี่ยวกับการอุทธรณ์ให้นำเอาข้อบังคับว่าด้วยการอุทธรณ์และร้องทุกข์ มาบังคับใช้โดยอนุโลม

ข้อ ๑๓ ผู้ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัยผู้ถูกสั่งลงโทษทางจรรยาบรรณมีสิทธิอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการอุทธรณ์จรรยาบรรณมหาวิทยาลัย ได้ภายในสามสิบวันนับแต่วันได้รับแจ้งคำสั่ง

คุณธรรมและจริยธรรมของผู้ปฏิบัติงานใน มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

ส่วนที่ ๑ คุณธรรมและจริยธรรมต่อตนเอง

ข้อ ๑ ปฏิบัติตนอยู่ในศีลธรรม มีคุณธรรมและจริยธรรมอันดีงาม ละเว้นจากอบายมุขทั้งปวง และมีความพอเพียงในการดำเนินชีวิต

ข้อ ๒ มีความอดทนขยันหมั่นเพียรที่จะปฏิบัติงานอย่างเต็มกำลังความสามารถด้วยความเสียสละ ทุ้มเทศติปัญญา ความรู้ ความคิด ให้บรรลุผลสำเร็จตามภาระหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย

ข้อ ๓ ปฏิบัติตนอยู่ในระเบียบวินัย ตรงต่อเวลา สำรวจแก้ไขข้อบกพร่องของตนเพื่อพัฒนาการทำงานให้ดีขึ้น มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น และไม่เบียดบังเวลาทำงานเพื่อไปประกอบธุรกิจหรือทำประโยชน์ส่วนตัว

ข้อ ๔ กล้ายืนหยัดทำในสิ่งที่ถูกต้อง ซื่อสัตย์และมีความรับผิดชอบ โปร่งใส ไม่เลือกปฏิบัติและมุ่งผลสัมฤทธิ์ของงาน

ข้อ ๕ เป็นผู้มีความวิสัยทัศน์กว้างไกล ใฝ่รู้ในวิทยาการใหม่ๆ มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ เพิ่มพูนความรู้ ทักษะในการทำงาน และพัฒนาตนเองอยู่เสมอ

ส่วนที่ ๒ คุณธรรมและจริยธรรมต่อมหาวิทยาลัย

ข้อ ๖ ยึดมั่นในวิสัยทัศน์ของมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ในการมุ่งสู่ความเป็นเลิศทางวิชาการ และร่วมมือกันในการที่จะปฏิบัติงานของมหาวิทยาลัยเชียงใหม่เพื่อบรรลุเป้าหมายสูงสุด

ข้อ ๗ รักษาชื่อเสียงและเกียรติภูมิของมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ไม่ประพฤติปฏิบัติในทางที่จะทำให้มหาวิทยาลัยเชียงใหม่เสื่อมเสียชื่อเสียง

ข้อ ๘ ป้องกันดูแลทรัพย์สินของมหาวิทยาลัยเชียงใหม่มิให้เสียหาย ใช้ทรัพย์สินอย่างประหยัดคุ้มค่า ระมัดระวังมิให้เกิดความเสียหาย หรือสิ้นเปลือง ไม่เบียดบังเอาทรัพย์สินของมหาวิทยาลัยเชียงใหม่มาใช้ประโยชน์ หรือเป็นของตนเอง ตลอดจนไม่กระทำการใดในลักษณะที่มีความขัดแย้งด้านประโยชน์ส่วนตัวกับประโยชน์ของมหาวิทยาลัยเชียงใหม่

ข้อ ๙ รักษาสภาพแวดล้อม และบรรยากาศในสถานที่ทำงานให้มีความเป็นระเบียบเรียบร้อย สะอาด สะดวก และปลอดภัยอยู่เสมอ

ส่วนที่ ๓ คุณธรรมและจริยธรรมต่อผู้บังคับบัญชา ผู้ใต้บังคับบัญชา และผู้ร่วมงาน

ข้อ ๑๐ ร่วมมือในการปฏิบัติงานตามที่ผู้บังคับบัญชาได้มอบหมายอย่างดีที่สุดและเต็มความสามารถ

ข้อ ๑๑ รับฟังคำแนะนำและยอมรับในการสั่งการของผู้บังคับบัญชา ที่ถูกต้อง ควรหลีกเลี่ยงการปฏิบัติงานที่ข้ามขั้นตอนการบังคับบัญชา

ข้อ ๑๒ ปฏิบัติตนต่อผู้ใต้บังคับบัญชาด้วยความเมตตาและยุติธรรม ดูแลเอาใจใส่และพัฒนาผู้ใต้บังคับบัญชาให้มีความก้าวหน้าในหน้าที่การงาน โดยสนับสนุนให้มีการเพิ่มพูนความรู้และประสบการณ์อยู่เสมอ

ข้อ ๑๓ รับฟังความคิดเห็นหรือข้อเสนอแนะของผู้ใต้บังคับบัญชา เกี่ยวกับงานในหน้าที่และพิจารณานำเอาไปใช้ให้เป็นประโยชน์แก่หน่วยงาน

ข้อ ๑๔ รักษาความสามัคคี มีน้ำใจ มีมนุษยสัมพันธ์อันดีต่อกัน รวมทั้งสามารถประสานงานและทำงานร่วมกันเป็นทีมได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ส่วนที่ ๔ คุณธรรมและจริยธรรมต่อประชาชนและสังคม

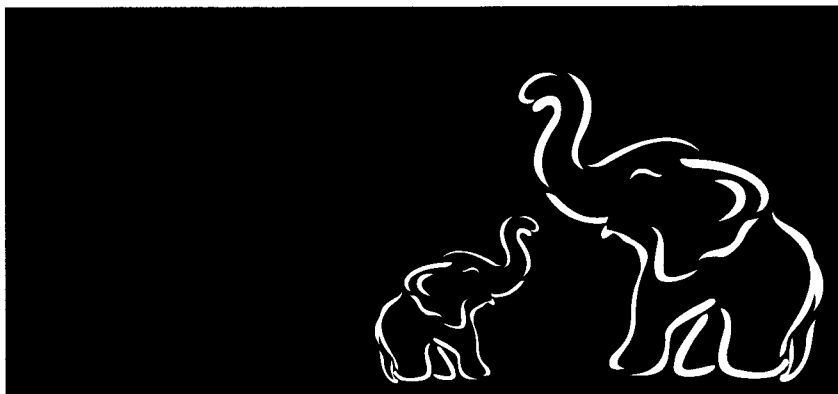
ข้อ ๑๕ ปฏิบัติงานในหน้าที่ความรับผิดชอบให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อประเทศชาติ นักศึกษา และประชาชน ด้วยความเสมอภาค โปร่งใสและเป็นธรรม

ข้อ ๑๖ รักษาไว้ซึ่งความเป็นอิสระ เทียบธรรม และเที่ยงตรงในการปฏิบัติงานโดยปราศจากอคติไม่หวั่นเกรงหรือตกอยู่ภายใต้อิทธิพลใด ๆ

ข้อ ๑๗ ให้การต้อนรับอย่างสุภาพ ไม่แสดงอาการหรือใช้อำนาจใด ๆ อันเป็นการกดขี่ หรือข่มเหง หรือกระทำการใด อันเป็นการไม่สมควรต่อนักศึกษาหรือประชาชนผู้มาติดต่อ

ข้อ ๑๘ ไม่กระทำการใด ๆ ในลักษณะที่เป็นการชู้สาวกับนักศึกษา

ข้อ ๑๙ รักษาไว้ซึ่งความเป็นกลางทางการเมือง รู้รัก สามัคคี และสร้างความสมานฉันท์ในชาติ

จรรยาบรรณนักวิจัยมหาวิทยาลัยเชียงใหม่

คณะกรรมการบริหารมหาวิทยาลัย ได้เห็นชอบให้นำจรรยาบรรณนักวิจัยของคณะกรรมการสภาวิจัยโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการบริหารสภาวิจัยแห่งชาติ มาถือปฏิบัติเป็นจรรยาบรรณนักวิจัยมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ซึ่งมีหลักเกณฑ์ที่นักวิจัยทั่วไปควรประพฤติ ดังนี้

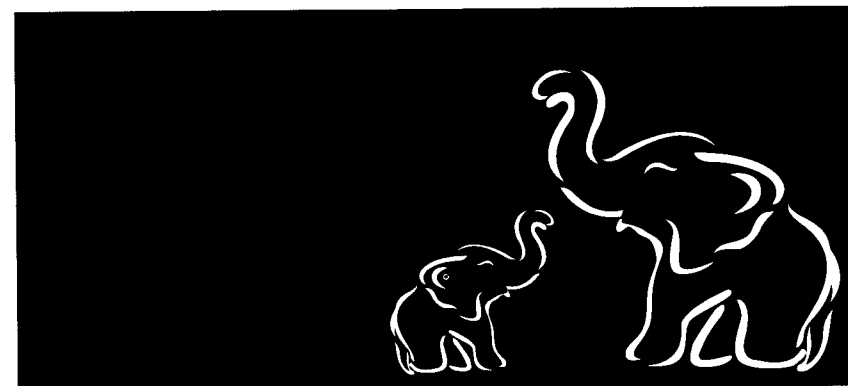
ปณิธาน

นักวิจัย หมายถึง ผู้ที่ดำเนินการค้นคว้าหาความรู้อย่างเป็นระบบ เพื่อตอบประเด็นที่สงสัย โดยมีระเบียบวิธีอันเป็นที่ยอมรับในแต่ละศาสตร์ที่เกี่ยวข้อง ซึ่งครอบคลุมทั้งแนวคิด มโนทัศน์และวิธีการที่ใช้ในการรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูล

จรรยาบรรณ หมายถึง หลักความประพฤติอันเหมาะสม แสดงถึงคุณธรรมและจริยธรรมในการประกอบอาชีพ ที่กลุ่มบุคคลแต่ละสาขาวิชาชีพประมวลขึ้นไว้เป็นหลัก เพื่อให้สมาชิกในสาขาวิชาชีพนั้น ๆ ยึดถือปฏิบัติ เพื่อรักษาชื่อเสียงและส่งเสริมเกียรติคุณของสาขาวิชาชีพของตน

จรรยาบรรณนักวิจัย หมายถึง หลักเกณฑ์ควรประพฤติปฏิบัติของนักวิจัยทั่วไป เพื่อให้การดำเนินงานวิจัยตั้งอยู่บนพื้นฐานของจริยธรรมและหลักวิชาการที่เหมาะสม ตลอดจนประกันมาตรฐานของการศึกษาค้นคว้าให้เป็นไปอย่างสมศักดิ์ศรีและเกียรติภูมิของนักวิจัย

จรรยาบรรณนักวิจัย : แนวทางปฏิบัติ

ข้อ ๑. นักวิจัยต้องซื่อสัตย์และมีคุณธรรมในทางวิชาการและการจัดการ นักวิจัยต้องมีความซื่อสัตย์ต่อตนเองไม่นำผลงานของผู้อื่นมาเป็นของตน ไม่ลอกเลียนงานของผู้อื่น ต้องให้เกียรติและอ้างถึงบุคคลหรือแหล่งที่มาของข้อมูลที่นำมาใช้ในงานวิจัย ต้องชื่อตรงต่อการแสวงหาทุนวิจัย และมีความเป็นธรรมเกี่ยวกับผลประโยชน์ที่ได้จากการวิจัย

แนวทางปฏิบัติ

๑.๑ นักวิจัยต้องมีความซื่อสัตย์ต่อตนเองและผู้อื่น

(๑) นักวิจัยต้องมีความซื่อสัตย์ในทุกขั้นตอนของกระบวนการวิจัยตั้งแต่การเลือกเรื่องที่จะทำวิจัย การเลือกผู้เข้าร่วมทำวิจัย การดำเนินการวิจัย ตลอดจนการนำผลงานวิจัยไปใช้ประโยชน์

(๒) นักวิจัยต้องให้เกียรติผู้อื่น โดยการอ้างถึงบุคคลหรือแหล่งที่มาของข้อมูลและความคิดเห็นที่นำมาใช้ในงานวิจัย

๑.๒ นักวิจัยต้องชี้ตรงต่อการแสวงหาทุนวิจัย

(๑) นักวิจัยต้องเสนอข้อมูลและแนวคิดอย่างเปิดเผยและตรงไปตรงมาในการเสนอโครงการวิจัยเพื่อขอรับทุน

(๒) นักวิจัยต้องเสนอโครงการวิจัยด้วยความซื่อสัตย์โดยไม่ขอทุนซ้ำซ้อน

๑.๓ นักวิจัยต้องมีความเป็นธรรมเกี่ยวกับผลประโยชน์ที่ได้จากการวิจัย

(๑) นักวิจัยต้องจัดสรรสัดส่วนของผลงานวิจัยแก่ผู้ร่วมวิจัยอย่างยุติธรรม

(๒) นักวิจัยต้องเสนอผลงานอย่างตรงไปตรงมา โดยไม่นำผลงานของผู้อื่นมาอ้างว่าเป็นของตน

ข้อ ๒. นักวิจัยต้องตระหนักถึงพันธกรณีในการทำวิจัยตามข้อตกลงที่ทำไว้กับหน่วยงานที่สนับสนุนการวิจัยและต่อส่วนงานที่ตนสังกัด

นักวิจัยต้องปฏิบัติตามพันธกรณีและข้อตกลงการวิจัยที่ผู้เกี่ยวข้องทุกฝ่ายยอมรับร่วมกัน อุทิศเวลาทำงานวิจัยให้ได้ผลดีที่สุดและเป็นไปตามกำหนดเวลา มีความรับผิดชอบไม่ละทิ้งงานระหว่างดำเนินการ

แนวทางปฏิบัติ

๒.๑ นักวิจัยต้องตระหนักถึงพันธกรณีในการทำวิจัย

(๑) นักวิจัยต้องศึกษาเงื่อนไข และกฎเกณฑ์ของเจ้าของทุนอย่างละเอียดรอบคอบเพื่อป้องกันความขัดแย้งที่จะเกิดขึ้นในภายหลัง

(๒) นักวิจัยต้องปฏิบัติตามเงื่อนไข ระเบียบและกฎเกณฑ์ตามข้อตกลงอย่างครบถ้วน

๒.๒ นักวิจัยต้องอุทิศเวลาทำงานวิจัย

นักวิจัยต้องทุ่มเทความรู้ ความสามารถและเวลาให้กับการทำงานวิจัย

เพื่อให้ได้มาซึ่งผลงานวิจัยที่มีคุณภาพและเป็นประโยชน์

๒.๓ นักวิจัยต้องมีความรับผิดชอบในการทำวิจัย

(๑) นักวิจัยต้องมีความรับผิดชอบ ไม่ละทิ้งงานโดยไม่มีเหตุผลอันควรและส่งงานตามกำหนดเวลา ไม่ทำผิดสัญญาข้อตกลงจนก่อให้เกิดความเสียหาย

(๒) นักวิจัยต้องมีความรับผิดชอบในการจัดทำรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์เพื่อให้ผลอันเกิดจากการวิจัยได้ถูกนำไปใช้ประโยชน์ต่อไป

ข้อ ๓. นักวิจัยต้องมีพื้นฐานความรู้ในสาขาวิชาการที่ทำวิจัย นักวิจัยต้องมีพื้นฐานความรู้ในสาขาวิชาการที่ทำวิจัยอย่างเพียงพอ และมีความรู้ความชำนาญ หรือมีประสบการณ์เกี่ยวเนื่องกับเรื่องที่ทำวิจัย เพื่อนำไปสู่งานวิจัยที่มีคุณภาพ และเพื่อป้องกันปัญหาการวิเคราะห์ การตีความ หรือการสรุปที่ผิดพลาด อันอาจก่อให้เกิดความเสียหายต่องานวิจัย

แนวทางปฏิบัติ

๓.๑ นักวิจัยต้องมีพื้นฐานความรู้ความชำนาญหรือประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องที่ทำวิจัยอย่างเพียงพอ เพื่อนำไปสู่งานวิจัยที่มีคุณภาพ

๓.๒ นักวิจัยต้องรักษามาตรฐานและคุณภาพของงานวิจัยในสาขาวิชาการนั้นๆ เพื่อป้องกันความเสียหายต่อวงการวิชาการ

ข้อ ๔. นักวิจัยต้องมีความรับผิดชอบต่อสิ่งที่ศึกษาวิจัย ไม่ว่าจะเป็นสิ่งมีชีวิตหรือไม่มีชีวิต

นักวิจัยต้องดำเนินการด้วยความรอบคอบระมัดระวัง และเที่ยงตรงในการทำวิจัยที่เกี่ยวข้องกับ คน สัตว์ พืช ศิลปวัฒนธรรม ทรัพยากร และสิ่งแวดล้อม มีจิตสำนึกและปณิธานที่จะอนุรักษ์ ศิลป วัฒนธรรม ทรัพยากร และสิ่งแวดล้อม

แนวทางปฏิบัติ

๔.๑ การใช้คนหรือสัตว์เป็นตัวอย่างทดลอง ต้องทำในกรณีที่ไม่มีทางเลือกอื่นเท่านั้น

๔.๒ นักวิจัยต้องดำเนินการวิจัยโดยมีจิตสำนึกที่จะไม่ก่อความเสียหายต่อคน สัตว์ พืช ศิลปวัฒนธรรม ทรัพยากร และสิ่งแวดล้อม

๔.๓ นักวิจัยต้องมีความรับผิดชอบต่อผลที่จะเกิดแก่ตนเอง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาและสังคม

ข้อ ๕. นักวิจัยต้องเคารพศักดิ์ศรี และสิทธิของมนุษย์ที่ใช้เป็นตัวอย่างในการวิจัย

นักวิจัยต้องไม่คำนึงถึงผลประโยชน์ทางวิชาการจนละเลย และขาดความเคารพในศักดิ์ศรีของเพื่อนมนุษย์ ต้องถือเป็นภาระหน้าที่ที่จะอธิบายจุดมุ่งหมายของการวิจัยแก่บุคคลที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยไม่หลอกลวงหรือบีบบังคับ และไม่ละเมิดสิทธิส่วนบุคคล

แนวทางปฏิบัติ

๕.๑ นักวิจัยต้องมีความเคารพในสิทธิของมนุษย์ที่ใช้ในการทดลอง โดยต้องได้รับความยินยอมก่อนทำการวิจัย

๕.๒ นักวิจัยต้องปฏิบัติต่อมนุษย์และสัตว์ที่ใช้ในการทดลองด้วยความเมตตา ไม่คำนึงถึงแต่ผลประโยชน์ทางวิชาการจนเกิดความเสียหายที่อาจก่อให้เกิดความขัดแย้ง

๕.๓ นักวิจัยต้องดูแลปกป้องสิทธิประโยชน์ และรักษาความลับของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลอง

ข้อ ๖. นักวิจัยต้องมีอิสระทางความคิด โดยปราศจากอคติในทุกขั้นตอนของการทำวิจัย

นักวิจัยต้องมีอิสระทางความคิด ต้องตระหนักว่าอคติส่วนตนหรือความลำเอียงทางวิชาการ อาจส่งผลให้มีการบิดเบือนข้อมูลและข้อค้นพบทางวิชาการ อันเป็นเหตุให้เกิดผลเสียหายต่องานวิจัย

แนวทางปฏิบัติ

๖.๑ นักวิจัยต้องมีอิสระทางความคิด ไม่ทำงานวิจัยด้วยความเกรงใจ

๖.๒ นักวิจัยต้องปฏิบัติงานวิจัยโดยใช้หลักวิชาการเป็นเกณฑ์ และไม่มอคติมาเกี่ยวข้อง

๖.๓ นักวิจัยต้องเสนอผลงานวิจัยตามความเป็นจริงไม่จงใจเบี่ยงเบนผลการวิจัยโดยหวังผลประโยชน์ส่วนตน หรือต้องการสร้างความเสียหายแก่ผู้อื่น

ข้อ ๗. นักวิจัยพึงนำผลงานวิจัยไปใช้ประโยชน์ในทางที่ชอบ นักวิจัยพึงเผยแพร่ผลงานวิจัยเพื่อประโยชน์ทางวิชาการ และสังคม ไม่ขยายผลข้อค้นพบจนเกินความเป็นจริง และไม่ใช้ผลงานวิจัยไปในทางมิชอบ

แนวทางปฏิบัติ

๗.๑ นักวิจัยพึงมีความรับผิดชอบและรอบคอบในการเผยแพร่ผลงานวิจัย

๗.๒ นักวิจัยพึงเผยแพร่ผลงานวิจัยโดยคำนึงถึงประโยชน์ทางวิชาการและสังคมไม่เผยแพร่ผลงานวิจัยเกินความเป็นจริงโดยเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตนเป็นที่ตั้ง

๗.๓ นักวิจัยพึงเสนอผลงานวิจัยตามความเป็นจริงไม่ขยายผล
ข้อค้นพบโดยปราศจากการตรวจสอบยืนยันในทางวิชาการ

ข้อ ๘. นักวิจัยพึงเคารพความคิดเห็นทางวิชาการของผู้อื่น
นักวิจัยพึงมีใจกว้าง พร้อมทั้งจะเปิดเผยข้อมูลและขั้นตอนการวิจัย ยอมรับ
ฟังความคิดเห็น และเหตุผลทางวิชาการของผู้อื่น และพร้อมที่จะปรับปรุงแก้ไข
งานวิจัยของตนให้ถูกต้อง

แนวทางปฏิบัติ

๘.๑ นักวิจัยพึงมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี ยินดีแลกเปลี่ยนความ
คิดเห็น และสร้างความเข้าใจในงานวิจัยกับเพื่อนร่วมงานและนักวิชาการอื่นๆ

๘.๒ นักวิจัยพึงยอมรับฟัง แก้ไขการทำวิจัยและการเสนอ
ผลงานวิจัยตามข้อแนะนำที่ดี เพื่อสร้างความรู้ที่ถูกต้อง และสามารถนำ
ผลงานวิจัยไปใช้ประโยชน์ได้

ข้อ ๙. นักวิจัยพึงมีความรับผิดชอบต่อสังคมทุกระดับ
นักวิจัยมีจิตสำนึกที่จะอุทิศกำลังสติปัญญาในการทำวิจัย เพื่อความ
ก้าวหน้าทางวิชาการเพื่อ ความเจริญและประโยชน์สุขของสังคมและมวล
มนุษยชาติ

แนวทางปฏิบัติ

๙.๑ นักวิจัยพึงไต่ตรองหาหัวข้อการวิจัยด้วยความรอบคอบ
และทำการวิจัยด้วยจิตสำนึกที่จะอุทิศกำลังปัญญาของตนเพื่อความก้าวหน้าทาง
วิชาการ เพื่อความเจริญของสถาบันและประโยชน์สุขต่อสังคม

๙.๒ นักวิจัยพึงรับผิดชอบในการสร้างสรรค์ผลงานวิชาการ
เพื่อความเจริญของสังคมไม่ทำการวิจัยที่ขัดกับกฎหมาย ความสงบเรียบร้อย
และศีลธรรมอันดีของประชาชน

๙.๓ นักวิจัยพึงพัฒนาบทบาทของตนให้เกิดประโยชน์ยิ่งขึ้น
และอุทิศเวลา น้ำใจ กระทำการส่งเสริม พัฒนาความรู้ จิตใจ พฤติกรรมของนักวิจัย
รุ่นใหม่ ให้มีส่วนสร้างสรรค์ความรู้แก่สังคมสืบไป

